

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Al peu de la lletra

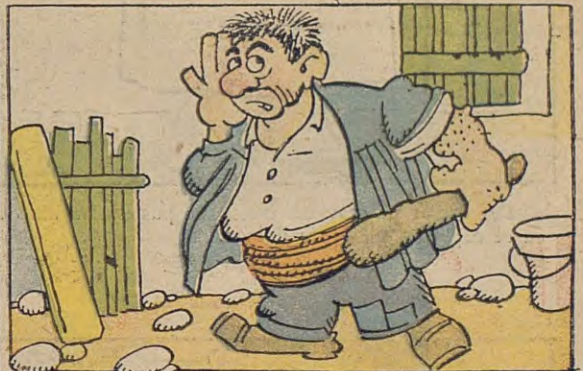
Molt s'enutja Don Robert perquè algú li arrenca el verd.

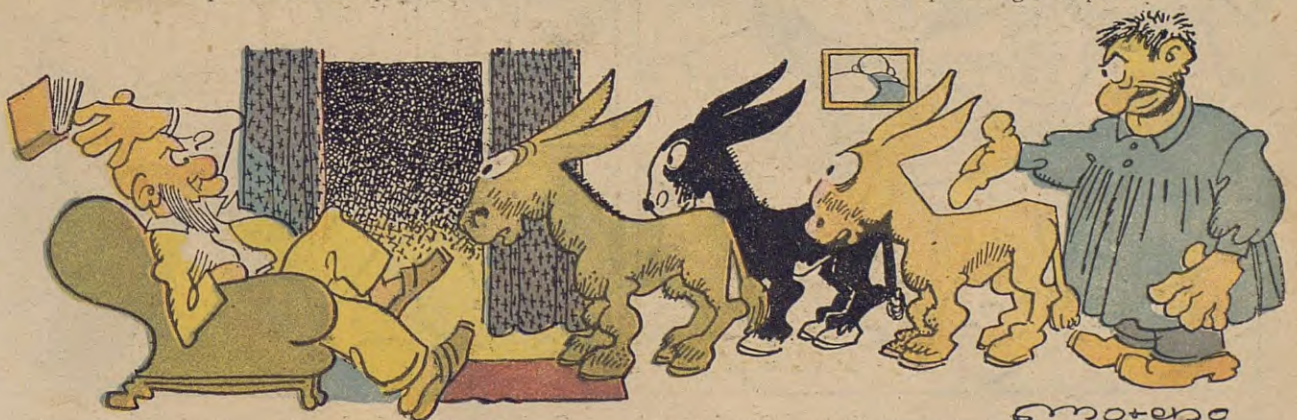
—Remigi, porta'm aquí el que em destrossa el jardí.

En Remigi s'amagà per al lladre capturar.

—Ja són aquí! Ja són meus! Ma, noi, quin brogit de peus!

Remigi amb habilitat els lladres ha capturat.

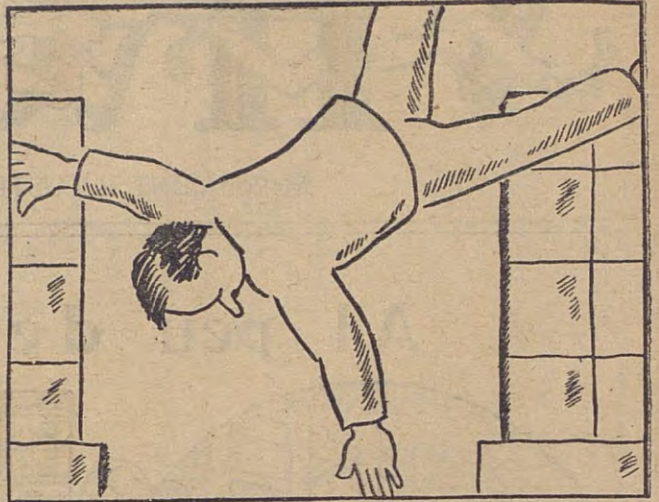
I obeint al seu senyor els fa entrar tots al saló.

emoreo

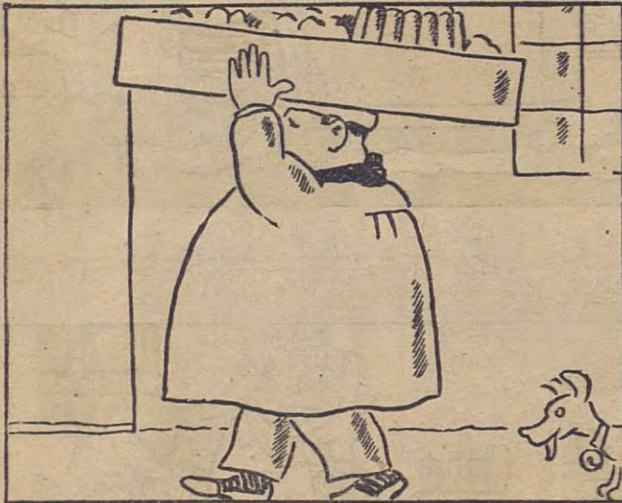
Un home desgraciat

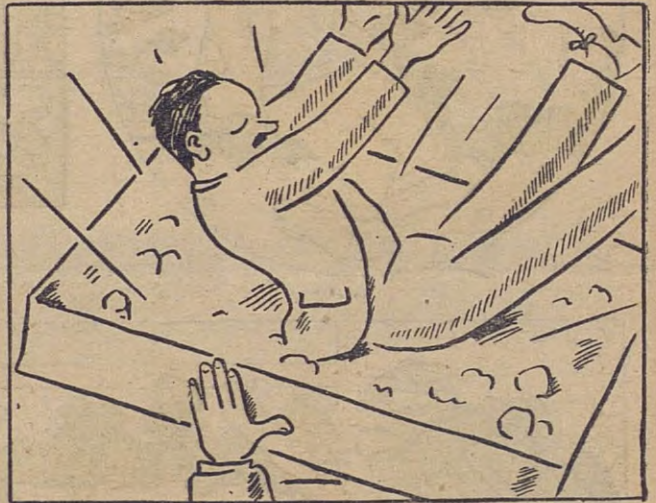
Un home desgraciat, disposat a posar fi a la seva vida, s'enfilà a la barana del terrat i es deixà caure al carrer.

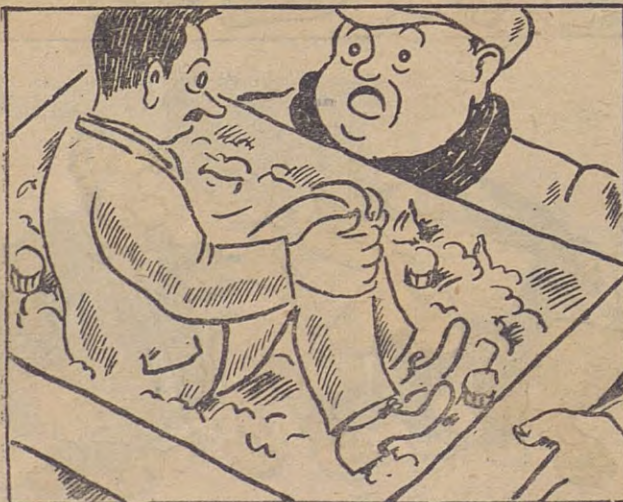
Mentre anava baixant, va perdre el coneixement. (No li devia costar gaire. Si hagués tingut molt coneixement, ja no s'hauria llençat a baix.)

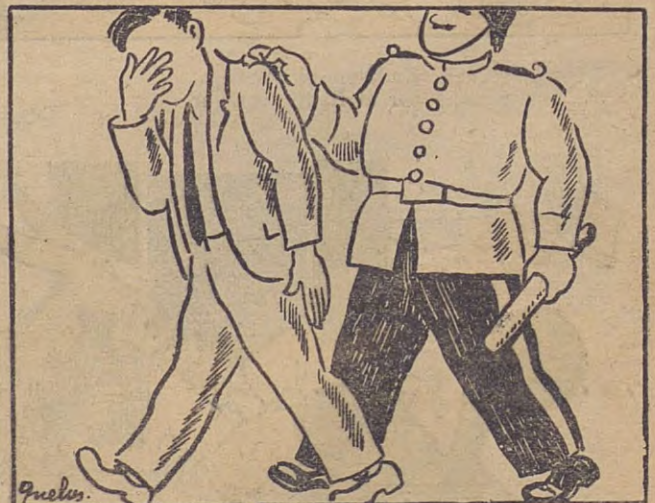
Pel carrer passava un mosso de pastisseria amb la barca al cap tota plena de dolços.

L'home desgraciat, en caure a sobre mateix dels dolços, va dir-se: —Caram! No sóc tan desgraciat com això! En lloc d'anar a l'infern, com pertoca als suïcides, em sembla que sento les dolçors del cel!

Una veu arra el va tornar a la realitat: —Que feu aquí dintre! Ja m'esteu pagant les tres centes pessetes que val tot el que hi duïa!

Com que no tenia les tres centes pessetes, se'l van endur a la presó i l'hi van tenir una temporada bastant llarga.

Les coses, fer-les bé!

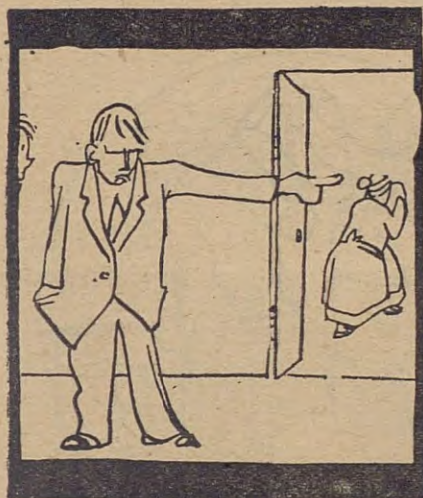
La senyora Pona i el seu menut se'n van al cinema.

La pel·lícula és melodramàtica. Tot-hom plora.

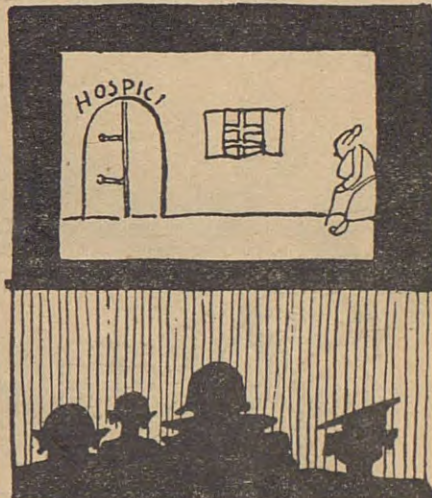
Hi surt una pobra vídua. El seu fill s'ha casat...

i a pres de la muller treu la mare vella de casa...

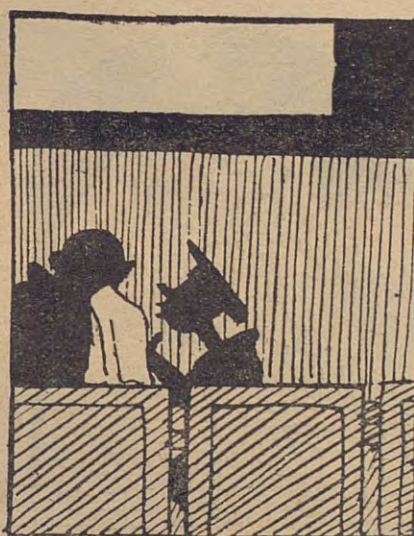
i la llença al carrer en mig de la nevada!

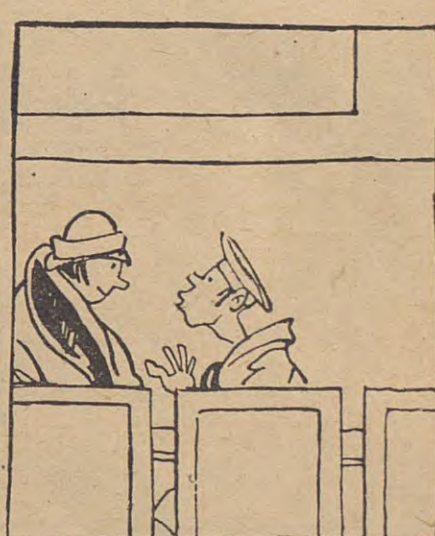
La pobra velleta se'n va a peu cap a l'Hospici.

El menut sent que la seya mare sumica i li diu:

—No ploris, mamá, que quan tu siguis velleta, no t'hi faré anar a l'Hospici d'aquesta manera.

—¿No, fill meu? Doncs ¿què faràs?
—Et llogaré un taxi, mamá!

Qüestió de transport

Isaac i Samuel es dirigeixen a Salónica. Isaac porta unes grosses àmfores que pesen com a dimonis, i el camí és llarg. Tot d'una, diu:

—Samuel, ¿em podries deixar deu unces?

—Deixar-te deu unces, deixar-te deu unces...— diu Samuel—. ¿Quina garantia em podràs donar, tu?

—Jo— diu Isaac—, aquestes àmfores...

—Bé— contesta Samuel, veient que les àmfores valen molt més.

Les àmfores passen a Samuel, fins que després, en arribar a ciutat, Isaac diu, tot fresquet:

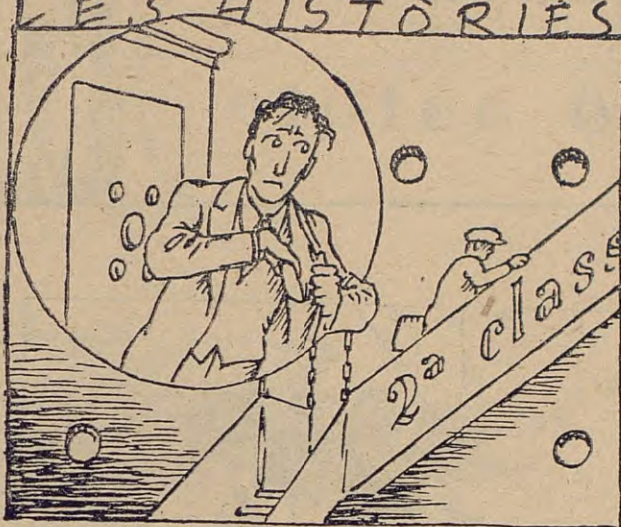
—Escolta, he pensat que podré passar-me'n de les deu unces. Aquí les tens; torna'm les àmfores...

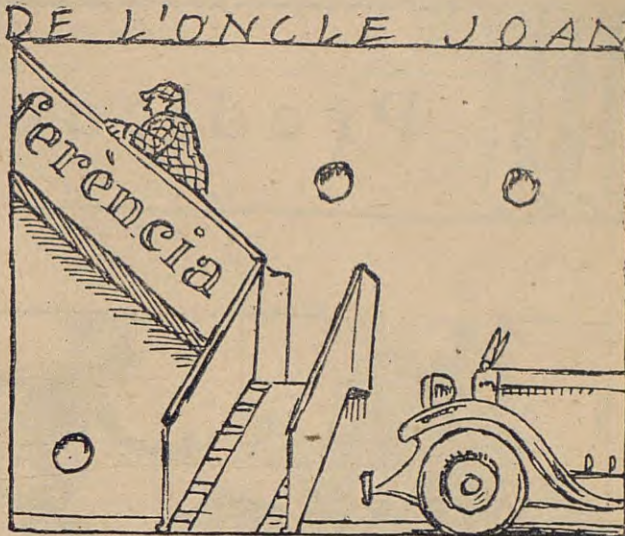
Samuel es descarrega, i encara a hores d'ara no es sap avenir de com ha anat la cosa!

LES HISTÒRIES

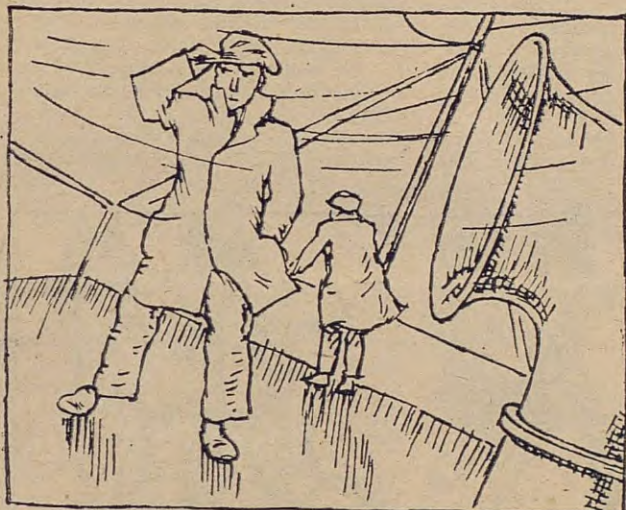
DE L'ONCLE JOAN

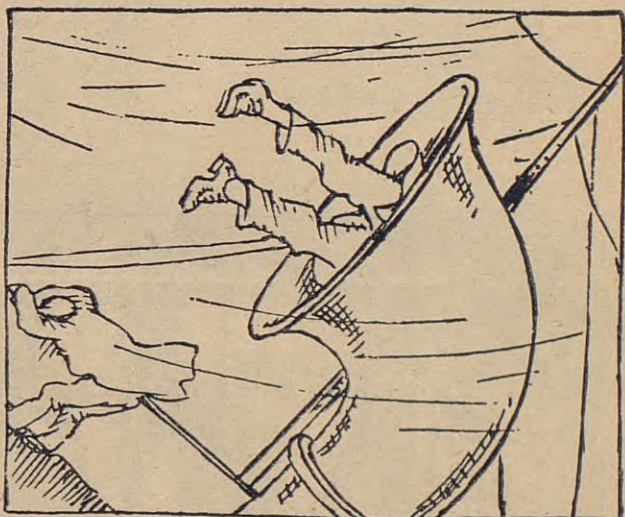
Un caixer infidel va sostroure una grossa quantitat dels cabals confiats a la seva custòdia. I tot seguit s'embarcà —amb el nom canviat, no cal dir— cap a una de les dues o tres Amèriques.

Casualment, el director de la banca a la qual pertanyia dit caixer, s'embarcava també en el mateix transatlàntic, per bé que en una classe superior a la del seu subordinat, de manera que no es varen veure.

El caixer, extreuant les precaucions, gairebé mai sortia de la seva cabina; no pujava a coberta més que a nit closa, o els dies de temporal. Això que ell creia la salvació, va ésser precisament la seva pèrdua.

Perquè un dia, un sobtat cop de mar inclinà de tal manera la nau, que el desprevingut caixer va ésser projectat en l'aire i llençat dintre la boca d'un ventilador...

...que anava a parar a la cabina de luxe del director de la banca, i el malaurat lladre va anar a caure-li precisament a la falda, amb la conseqüent sorpresa per part d'un i altre.

Al director—que per radi tenia ja notícies del desfalc—no li va caldre més que entregar el culpable a les autoritats de bord. De vegades—com veieu—no cal córrer per atrapar una persona.

Predicació astuta

Hi havia un rei molt cruel i també supersticiós. Tenia endeviners que els consultava amb gran zel.

Un d'aquests li assegurà que si entaulava batalla contra el Duc de Gec de Malla, estava cert de guanyar.

La batalla fou sagnant i el duc sortí victoriós. El rei fugí tot vergonyós per sa derrota humiliant.

I resultà a castigar l'enganyós endevinaire, sense trigar molt ni gaire lligat se'l fa presentar.

I li diu:—Tu que em vas dir que tens gran clarividència, vejam si amb la teva ciència saps quin jorn has de morir.

L'astròleg que està espantat i sa fi veu molt propera, va rumiant la manera de sortir-ne ben parat.

Mira al cel, cavila un xic, guaita el sol pel finestral i per fi, amb el cap ben alt, diu:—Ho diré sens fatic:

—Rei, sé cert i ben segur, segons m'anuncia l'astre, que he de morir, per malastre, tres dies abans que tu.

El rei, crèdul com abans per por de morir, perdona l'astròleg, diners li dóna i s'abracen com germans.

Una ratera inesperada

FEAIA vint-i-cinc anys que en Pocapoc era ajudant d'escriptori de la fàbrica de teixits «La Tèxtil Vilallanesa», situada vora un salt d'aigua en un indret solitari d'un abundós riu, lluny de tot poblat i rodejada només per dues o tres cases enormes com grans prestatges on s'amuntegaven els tres cents obrers de la colònia fabril i llurs nombroses famílies.

La vida a la colònia tèxtil era d'allò que hi ha més avorrit. Hom no tenia altres distraccions que pescar barbs i anguiles a la resclosa i fer el *tutti* a la taverna. Ni es podia passejar pels voltants per mor d'ésser aquell territori bon xic pantanós i ple d'aiguamolls fangosos amagats sota l'herba que s'enfonsaven traïdorament quan algú hi posava el peu. Es contaven històries terribles d'aquests aiguamolls. Molta gent, desconixedora del terreny, hi havia perdut la vida miserablement sense que mai més se'n contés gall ni gallina.

No cal dir que en aquest medi tan avorrit en Pocapoc havia acabat per tornar-se mig neurastènic. Vint-i-cinc anys fent d'ajudant d'escriptori...! I mentrestant havia de veure que altres empleats més joves que ell ascendien de situació i eren traslladats a les oficines centrals de la Societat, a Barcelona.

Això era el que més el corferia. Veure com tothom li passava al davant. No li acudia pensar que allò li succeïa per culpa d'ell, que si s'hagués aplicat més al treball i s'hagués fet agradós als seus principals hauria pujat de categoria també... Perquè això sí que ho tenia en Pocapoc; ell pel treball no s'hi matava mai; el seu lema era anar fent i el seu proverbi favorit era: «No deixis mai per demà allò que puguis fer demà passat».

Ara, les seves esperances de pujar de sou i categoria eren posades en la possible mort del senyor Bonafè, el caixer de la fàbrica. Però el senyor Bonafè no semblava pas tenir ganes de morir-se. Era un vellet rialler i agradable, més viu que una espurna, i que almenys en tenia per quinze anys més de vida...

Tant arribà a cavilar en Pocapoc, que a la fi va decidir que aquella manera de viure era insuportable i que calia de totes passades cercar una solució.

I l'ocasió esperada es presentà.

Era un divendres al vespre. El senyor Bonafè acabava de rebre de Barcelona quatre mil duros en bitllets petits per pagar l'endemà el jornal dels treballadors i a l'oficina de la fàbrica sols hi havia ell i en Pocapoc que s'havia quedat amb pretexte d'acabar uns comptes endarrerits. Quan pel silenci que regnava a la fàbrica conegué en Pocapoc que tothom era fora, amb un moviment ràpid donà un cop a la clepsa calba del senyor Bonafè amb un tros de tub de plom que ja tenia a punt. El caixer s'esfondrà en la seva butaca sense dir res. En Pocapoc llavors, després d'assegurar-se que encara respirava, li tapà la boca amb un mocador i el lligà de mans i peus

al seient. Després ficà els quatre mil duros en un petit sac de mà que ja contenia alguna roba i altres indispensables de viatge, i sortí del despatx, apagà els llums i tancà.

Ara li calia fugir carretera enllà fins a l'estació del ferrocarril que es trobava a dues hores de distància. A mitja nit passava el mixte... quan hom descobrí el seu robatori ja podria ésser a Barcelona, on no era pas fàcil que el trobessin!

En posar els peus a la carretera s'adonà que un espès mantell de boira cobria tot el paisatge.

—Millor—pensà—, així no em veurà ningú! Però cal que vagi amb compte en no deixar el camí... podria enfonsar-me en algun aiguamoll!

A bon pas emprengué carretera avall guiat per les roderes dels carros. Però encara no feia un quart que caminava que es trobà tot embullat. La carretera es dividia... pel que es veu, va prendre pel cantó dolent... i quan menys s'ho esperava es trobà trepitjant un terreny llefiscós i tou, però al mateix temps espès, com mai hauria cregut pogués ésser-ho el fang dels aiguamolls...

Aterrit, provà de tornar endarrera, però els seus esforços no conduïen més que a anar-lo enfonsant. Ja es creia acabar allà la seva vida miserable, quan s'adonà que ja no s'enfonsava més. Aparentment, a una profunditat d'uns tres pams hi havia terra sòlida.

Això li donà esperances.

—Així que es faci clar i que pugui veure on vaig, procuraré sortir d'aquí. Ara hi perdria, d'esforçar-me—es digué.

I enfonsat quasi fins a la cintura esperà amb ànsia que arribés la claror.

El capataç de les obres del pont nou desvetllà els treballadors que dormien a les barraques de les cines.

—Apa, nois, *brillo!* Es qüestió de veure si el motllo de ciment ràpid que ahir vespre deixàrem ple s'ha pres o no! Ens fa molta falta tenir fet ja el primer bloc.

I tots plegats es dirigiren al punt on el dia abans havien deixat el ciment dins un gran motllo de fusta d'uns tres pams de fons. ¿I què van veure?

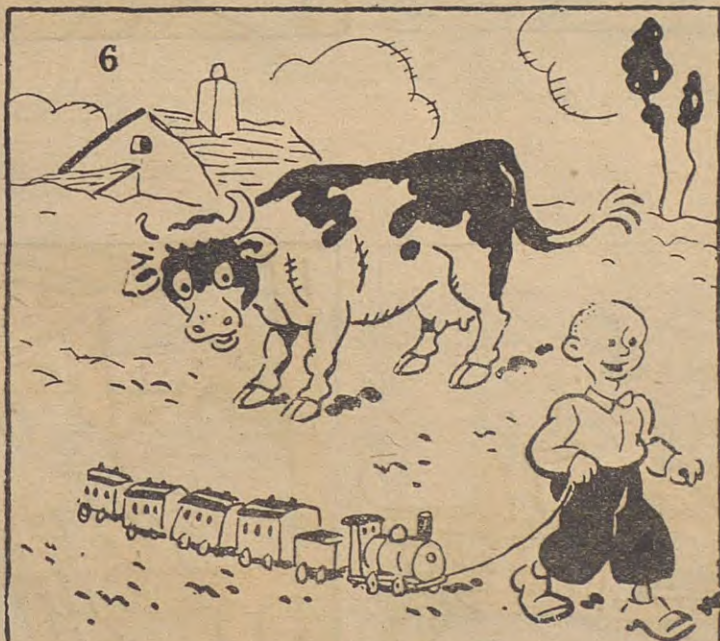
El ciment ja era pres, ja; però en el ciment hi havia, pres també, en Pocapoc, enfonsat fins a la cintura en aquella massa sòlida...!

Per treure'l hagueren de treballar sis hores amb escarpes i martells, i quan fou deslliurat, passà a la presó per robatori amb lesions.

SANTA INNOCENCIA

L'aviador Massavola a sa tia convidà a l'aerodrom del Prat. Amb molta por, la senyora s'asseu a l'aeroplà que conduït per mà mestra cap als núvols ha marxat. Quan són ben en l'aire en l'aire, el nebot li diu:—«¿Què tal? ¿li agrada volar, tieta?» «Sí—respon sense dubtar—, prò, escolta, fa molta fresca. Seria millor parar el ventilador, que em sembla que pesco un encostipat.»

P. E. P.

La vaca:—Pobra de mi! M'estic tornant curta de vista.

(De *Le Pèle-Mèle.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

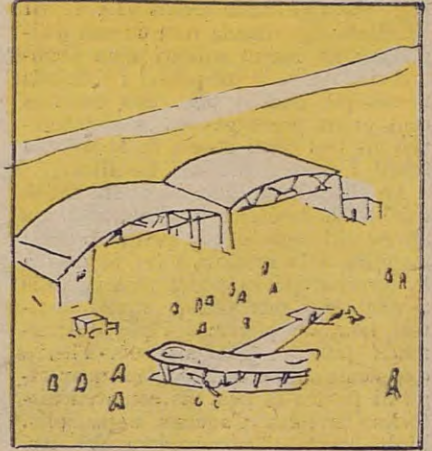
*El viatge és colossal,
prò desastrós al final.*

L'avió travessa França amb vol ràpid que no cansa.

Travessant el Pireneu contemplen l'esport de neu.

Poques hores han bastat per conduir-los al Prat.

Per deixar l'Aeròdrom puja a un carretó tothom.

Els sots de la carretera els maregen de primera.

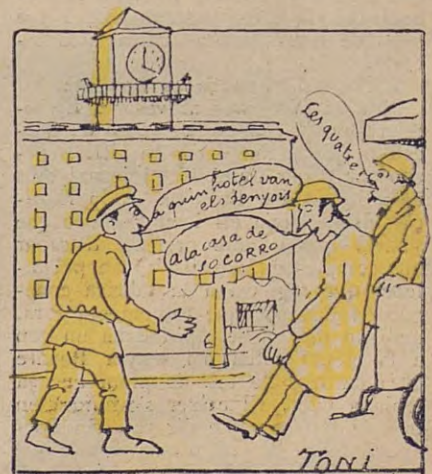
Un espès vol de mosquits els pica tres quarts seguits.

Al pont, si volen passar, el «pontasco» han de pagar.

Reben els perfumats aires del barri d'escombriaires.

I han de dir al xofer: «Pari en el primer dispensari.»